pag. 284.

10. Pańla püük.

Ühme vanast olli ütel mehel wälga laiska naine, ja iebä wiisk ja roidus hatt, selle ahja laiska naine omma woole aruga meesk alati petta sai. Mees olli muido küll tuline töö inemine, eut fugu kerge-meeleline, sellele pöid õige olli, mis teäis, mõneles. — Naine kedras meele nõtkes, kõik tules paelik, seda kuy nelja olli, eut liigi rohkemb ei taa langen, kui ainult hoti. Neefamaani waja piikki panda, oräa mõtka, rõõwas rüita; elaotine on hõõrneer, ilma kutsumata külalisper tulema. Kui mõtleb, siis on tella. Lums kapsta tõrdu ocli kotta, langa panda piikki. Naine läks meelega waast wälla, ninna kariisk mehele: „Otsesta (óra fina) hatta kotta laeka, muido läävä langa pimigik padise."

Mees, ker kõige oma naise jutlu uskuun olli, — küllel ka sell kõrral oma naise sõnet teäwält pöält, ninna kubas hatta waast waitsa.

Eut naine läks koa maal, kanelsi perra kaigen kaawembale, ja nägi et hatt fõgi kärsi-waikelt mehel, kotta karas. Eelüüd jõepk ka naine fuweruttuga koamaun tegasi, karas fõse, ninna kaard nee paas langa padise pöälc pimigik õra, nüün tulli neidega wälja; kon ta meesk tubliste töeles: „Kas ma fulle ei ütle ja kaeista: „Otsesta patta kotta laeku! Ge mis no fai? Läämne naema!" Lätsiwä. Kui naa tõrdoki kaawa, ollima fõat ennegi paela pimigen, mõsse kõik langa ollima muutnun, sell et hatt koan olli kaunis.

Nüüd pidi meer trahwis kõik peala, mis nüüd pimigik wällä wõeti, õra ruinati, — tulewat talwel wõlgis kedrada laskma, nii et wana ütlemine tõsa fai: „Küll terä talwe tegewä, wilä mati marjaaw." — Laipal naisel olli wõi põlw puhata. —

Olli naisel weel edespidigi mõnda fuuba oma elo man ette tulnu, ehk tahtis ta ilunagi loisella, — fõr fai waenemeer iõer hõta läbi kirjatuis ja petetüis. — Wo mast jo nii lugu olligi. Ker olli iebä wiisk, ker tuhka, tuima laiska. Ker liiga tark, ehk pool rumalat, sellep rahuolewat mõndagi weel täämbani, kui wanna imeht naaru-fuuga jutustas. — Neisk faawa wiisk faande jutu wanawara aidan olema milleşk eyapooline rahwas mõndagi künella tiiap, — wanawara wõis le materjaali annap. —

(Jõigneb.) Peeter Ajurt.

pag. 285.

II. Wanad fõnad.

1ª Ülle mere rahwadaa Hõrblapega lehmi laap
1, Wilem om fewimaa fõst (wõg.) [kõrwi lehm fumaja.

2, Tfiga wiidä teo-fea wõtta maa taade hendale tedeh. —

3, Kia tfiga om, tuoga laat kohtlu-mis fa ulliga tiet? —

4, Õigust ei wõõra wõgewürki.

5, Lufiji and joodikele eadis.

6, Latfe lantfi om löwe all. (mõttu-lõma, latfa-armaft ja tõ-fft).

7, Laawa lehmä nikahti jälile, fõr tõmbas lehmi pimm õra. *) (waata, rana, uft)

8, Waatleda kanafe omma wõr teräwä. — (fõri-lapfifk).

III. Wana uft.

1,*) Kui karja edimalt nüüdu peale fõõma ajat, peraft heina nüüniffi — fõr aja erne hõrg wikahti jälile, ja lehmi pimm ei tombu mitte õra.

2, Kui edimalt kündma läät, fõr õra antelu mitte tuls omaft meefk tõrfe-tare maan wõja — annat pelga üten ka kümmi ja-kuhwi õrne.

3, Kui põwa ehk kem-warjota-mine om, fõr wähi nootu, mõrda, kõrdu teta, — faawa kala õdawa pinnebeft pöaft pimigile talerna, nii õnnedafe faawa fell ajal wal-mõrdu pimigi-wiista.

4, Lõpetat nüä-pölda, fõr tee kõrge peränafe pea-tõrwe kõdarnifega rift põllule ja ütle: „Terä põlluraheka, rift põllule!" Laawak ka elespidi hää-nõu põim, fell et pöld om ka oma õigufe kõhe laam.

5, Lõpetat pölda — fõr õra lõpeta mitte üte weere, ehk mulga poole, enge keft päina, — fõr faap tinahawa ja ka talewaaritsi falwe-wihki, keik falwe olema.

6, Lõpetat linna-kaadu, fõr jäta kaastu linna-põllende iõer üti tühi pea-kõüde, — fõr faap ka talewalaartsi linna-õim ja pääs olale olema.

7, Tera-rüstaga (kirwega, wäifega, tfirbiga, ideaktiga nne.) õra rehkes mitte fingu — faap näit kaawaten lüg heller ja wallew olema, ninna fee kaaw ei tola nilgi mooduf paraneda. —

IV. Kõne näänud.

1, Meeleksene hälu: mõtler, igatfer.
2, Kari nüwdik: midagi pärna öfftk.
3, Kui murpellek: Inemifte, pea-itte asja mõtu kõrd tõfe käeft öfftk.
4, Otsa om terahunnu: Kuiv ommen ei jooke enamb, sest läbi.
5, Otsa om hülwahünn: kapu pimm weidikefe kapuner lämm.
6, Otsa tülwähtü: otsa wihaft, pahaft.
7, Otsa laafahunnu: Kokko waafunn.
8, Om küll küllm kõa: ei ole õiget midagi, mõne asja ette wõtta man. Ehk mõne õnnetufe eeft paßemifeft.